

Pakeitimas 2**Marco Valli, Laura Agea, Rolandas Paksas**

EFDD frakcijos vardu

Pranešimas**A8-0310/2017****Gunnar Hökmark**

Euro zonos ekonominė politika

2017/2114(INI)

Pasiūlymas dėl rezoliucijos (Darbo tvarkos taisyklių 170 straipsnio 4 dalis), keičiantis su teisės aktu leidyba nesusijusį pasiūlymą dėl rezoliucijos A8-0310/2017**Europos Parlamento rezoliucija dėl euro zonos ekonominės politikos***Europos Parlamentas,*

- atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 52 straipsnį,
- A. kadangi Europos Sąjungos ekonomika ir toliau atsigauja vangiai, netolygiai ir itin priklauso nuo laikinų veiksnių, tokių kaip netradicinė ECB pinigų politika;
- B. kadangi nedarbo ir jaunimo nedarbo lygis euro zonoje ir toliau kelia nerimą – jis viršija atitinkamai 9 % ir 19 %, taigi vis dar yra gerokai didesnis už prieškrizinį lygį; kadangi nedarbo lygis vis dar labai skiriasi visoje ES – jis siekia nuo 3,5 % iki 22,8 %;
- C. kadangi daugumos euro zonos šalių nacionalinėje fiskalinėje politikoje keletą metų vyravo griežtos taupymo priemonės, kurių ekonominiai, politiniai ir socialiniai padariniai buvo pražūtingi, ir juos buvo galima aiškiai numatyti iš pat pradžių, t. y. padidėjo nelygė, skurdas ir jaunimo nedarbas;
- D. kadangi kai kuriose valstybėse narėse dabartinis einamųjų sąskaitų perteklius ir toliau gerokai viršija 6 % BVP įspėjamąją ribą, numatytą pagal makroekonominio disbalanso procedūrą (MDP);
- E. kadangi ES sutartyje nustatytas reikalavimas Sąjungai skatinti tvarų vystymąsi, pagrįstą ekonomikos augimu, siekiant visiško užimtumo ir socialinės pažangos, ir skatinti ekonominę, socialinę bei regioninę sanglaudą ir solidarumą tarp valstybių narių;
- F. kadangi po priverstinės konvergencijos rengiantis įvesti bendrą valiutą laikotarpio euro zonoje padidėjo valstybių narių struktūrinis disbalansas ir skirtumai, dėl to dar labiau sumažėjo jos gebėjimas reaguoti į ekonominius sukrėtimus ir ėmė sparčiau ryškėti skirtumai ES viduje ir palyginti su svarbiausių pasaulio šalių ekonomika;
- 1. susirūpinęs atkreipia dėmesį į menkus ir lėtai pasiekiamus Europos ekonomikos rezultatus, kuriems būdingas BVP, esantis ties stagnacijos riba, nepriimtinais aukštas nedarbo lygis ir nuolat didelis makroekonominis disbalansas bei socialiniai ir ekonominiai valstybių narių skirtumai;

2. pabrėžia, kad vidaus devalvacijos procesas ir daugumai euro zonos šalių taikant su bendra valiuta susijusius apribojimus ir Stabilumo ir augimo pakto taisykles primestos griežtos taupymo priemonės darė ilgalaikį slopinamąjį poveikį visai euro zonos ekonomikai, todėl nebeliko vidaus paklausa, padidėjo pajamų nelygybė ir staigiai padidėjo skurdas ir jaunimo nedarbas;
3. apgailestauja, kad Komisijos sprendimai, taikant technokratinį Europos ekonominės politikos koordinavimo semestro mechanizmą primesti keletui valstybių narių, ir toliau grindžiami žalingų struktūrinių reformų ir griežtų nacionalinių viešųjų išlaidų apribojimų deriniu, nors jiems trūksta demokratinio teisėtumo ir jie nedavė jokios matomos naudos ekonomikai ar visuomenei;
4. pažymi, kad dėl struktūrinių reformų, kuriomis buvo siekiama liberalizuoti nacionalines darbo rinkas, pagausėjo jaunimo nedarbo ir darbo be garantijų, taigi padidėjo jau ir taip netvarios ekonominės, socialinės ir žmogiškosios griežtos taupymo politikos sąnaudos; pabrėžia, kad būtina nedelsiant imtis tikslinių veiksmų ir viešųjų investicijų, skirtų pirmiausia užtikrinti visišką kokybišką užimtumą ir deramą gyvenimo lygį visiems ES piliečiams;
5. atkreipia dėmesį į tai, kad Komisijos investicijų strategija, paremta Europos strateginių investicijų fondu (ESIF) ir lankstumo sąlygos taikymu pagal Stabilumo ir augimo pakta, nesuteikė iš tikrųjų konkrečių ir didelių fiskalinių paskatų ES valstybėse narėse arba nesumažino investicijų deficito ES; ypač apgailestauja dėl to, kad pagrindinis ESIF dėmesys buvo skiriamas dideliems infrastruktūros projektams, darantiems didelį poveikį aplinkai ir neturintiems tikros pridėtinės vertės ekonomikai ir visuomenei;
6. apgailestauja dėl to, kad drastiškas ir nuolatinis deficitų euro zonoje mažinimas nulėmė dar didesnę valdžios sektoriaus įsiskolinimą kai kuriose valstybėse narėse, taigi atspindėjo neigiamą griežtos taupymo politikos poveikį viešųjų finansų tvarumui;
7. primena, kad dėl bendros valiutos ir vieno kurpalio politikos, dėl kurių nebuvo įmanoma greita korekcija pasitelkiant valiutų kurso svyravimus, silpnesnės ekonomikos šalys buvo priverstos atkurti išorės konkurencingumą vykdant skausmingą vidaus devalvaciją ir taikant griežtas taupymo priemones, mažinant vidaus darbo užmokestį ir kainas; apgailestauja dėl to, kad šio proceso rezultatai buvo užsitęsęs sąstingis ir rekordiškai didelis nedarbas bei pajamų nelygybės didėjimas; pažymi, kad dėl asimetrinio bendros valiutos poveikio centrinėms ir periferinėms šalims padidėjo makroekonominis disbalansas ir skirtumai tarp ES centro ir periferijos;
8. mano, kad dėl nerimą keliančios ekonominės ir socialinės padėties, visų pirma euro zonos periferijoje, reikia imtis anticiklinių ekonominių priemonių ir parengti tikrą nacionalinio lygmens viešųjų investicijų planą, kad būtų paskatinta vidaus paklausa ir užimtumas; mano, kad šiuo tikslu būtina iš esmės persvarstyti biudžeto taisykles, kuriomis nereikalingai ribojamas valstybių narių fiskalinis pajėgumas, siekiant neįtraukti našių viešųjų investicijų apskaičiuojant skolą ir pripažinti suverenią valstybių narių teisę savarankiškai vykdyti politiką, pagal kurią būtų tikslingai atsižvelgiama į jų ekonomikos ir gyventojų ypatumus ir poreikius;
9. atsižvelgdamas į tai, ragina valstybes nares nepritarti fiskalinio susitarimo įtraukimui į

ES teisinę sistemą ir nutraukti tą susitarimą; be to, pabrėžia, kad būtina nedelsiant išsamiai persvarstyti esamas ES ekonomikos valdymo taisykles siekiant netaikyti biudžeto taisyklių viešosioms investicijoms ir sudaryti sąlygas anticiklinei ekonominei politikai ir ekonomikos atsigavimui;

10. pabrėžia, kad didelis neveiksnių paskolų kiekis kai kuriose valstybėse narėse yra tiesioginis blogai parengtos ekonominės politikos, nulėmusios vidaus paklausos sunykimą, namų ūkių pajamų mažėjimą ir nedarbą, rezultatas; atsižvelgdamas į tai, pažymi, kad esama neatitikties tarp ES priežiūros institucijų skiriamo dėmesio kredito rizikai ir nepakankamo dėmesio bankų priklausomybei nuo išvestinių priemonių ir kitų nelikvidžių vertybinių popierių, kurie kelia didesnę riziką finansų sektoriaus stabilumui nei paskolos šeimoms ir MVĮ; mano, kad dėl asimetrinio ES bankininkystės priežiūros institucijų požiūrio itin iškraipoma nacionalinių bankų sistemų konkurencija euro zonos centre ir periferijoje;
11. primena, kad pinigų politika yra iš esmės neveiksminga siekiant skatinti ekonominę veiklą po krizės ir lėto ekonomikos atsigavimo laikotarpiu, – tai patvirtina nereikšmingas išskirtinių politinių priemonių, kurių iki šiol ėmėsi ECB, poveikis; primena, kad didžiulė grynųjų pinigų injekcija į rinkas taip ir liko finansų sistemoje ir bankų buvo panaudota spekuliaciniais tikslais, o ne realiosios ekonomikos finansavimui ir rėmimui; susirūpinęs pažymi, kad precedento neturintis grynųjų pinigų kiekis laikui bėgant daro žalingą šalutinį poveikį Europos ekonomikai ir finansiniam stabilumui, nes didėja nelygybė ir skatinamas turto kainų burbulų susidarymas;
12. kritikuoja tai, kad Komisija savavališkai ir savo nuožiūra taiko ekonomikos valdymo taisykles; šiuo klausimu pažymi, kad Komisija niekada netaikė pagal makroekonominio disbalanso procedūrą (MDP) turimų priemonių tam, kad nesusidarytų didelis ir nuolatinis einamųjų sąskaitų perteklius, kuris neigiamai veikia euro zonos veikimą ir neleidžia atlikti perbalansavimo tarp šalių; susirūpinęs pažymi, kad 2017 m. Komisijai atlikus išsamų tyrimą pagal MDP prieita prie išvados, jog šiuo metu nėra pagrindo plačiau taikyti makroekonominio disbalanso procedūrą;
13. pabrėžia, kad siekiant sumažinti didelį disbalansą euro zonoje ir skatinti jos stabilumą reikėtų sukurti dideles stabilizavimo ir kompensacijų sistemas, kuriose būtų numatomi fiskaliniai pervedimai iš perteklių turinčių šalių į ekonominių sunkumų patiriančias šalis;
14. tačiau, kadangi nėra politinio susitarimo dėl tokio mechanizmo sukūrimo, mano, kad pasitraukimas iš pinigų sąjungos kai kurioms šalims būtų vienintelė įgyvendinama galimybė atkurti konkurencingumą ir esmines ilgalaikio atsigavimo sąlygas; atsižvelgdamas į tai, mano, kad reikia nedelsiant pradėti taikyti demokratinę procedūrą, kad valstybės narės galėtų nuspręsti, ar palikti pinigų sąjungą, ar pasilikti joje, remdamosi atitinkamomis pasitraukimo ir atsisakymo dalyvauti sąlygomis;
15. yra labai susirūpinęs dėl dabar svarstomų pasiūlymų stiprinti pinigų sąjungą, nes jie pagrįsti struktūrinių reformų ir fiskalinio konsolidavimo primetimu deficitą turinčioms šalims; mano, kad didesnis nacionalinio ekonominio suvereniteto praradimas tik pagilintų ekonomines, politines ir socialines problemas, o ne pateiktų tikrą sprendimo būdą, kaip pasiekti euro zonos stabilumą; atsižvelgdamas į tai, ragina iš esmės

persvarstyti EPS struktūrą ir ekonomikos valdymo sistemą vykdant tikrą valstybių narių bendradarbiavimą ir paisant nacionalinio suverenumo bei subsidiarumo principo;

16. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Europos Vadovų Tarybos pirmininkui, Komisijai, Tarybai, Euro grupei, Europos Centriniam Bankui ir valstybių narių parlamentams.

Or. en